

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Václava Trajera a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse v právní věci **žalobkyně: R. F.**, narozené dne „X“, státní příslušnost Ruská federace, bytem „X“, zastoupené Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 1417/25, 110 00, Praha 1, proti **žalovanému: Ministerstvu vnitra, Komisi pro rozhodování ve věcech** **pobytu** **cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2015, č. j. MV-34580-3/SO-2015,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 7. 4. 2015, č. j. MV-34580-3/SO-2015, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 9. 1. 2015, č. j. OAM-2330-19/ZR-2014. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušil platnost povolení žalobkyně k trvalému pobytu a podle § 77 odst. 3 téhož

zákona ji stanovil lhůtu k vycestování z území České republiky 30 dnů od právní moci rozhodnutí. Žalobkyně současně v žalobě navrhla, aby jí soud přiznal náhradu nákladů řízení.

V žalobě žalobkyně namítala, že žalovaný porušil své povinnosti odvolacího orgánu, jeho rozhodnutí odporuje požadavkům § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a je v rozporu s § 89 odst. 2 téhož zákona. Žalobkyně podotkla, že podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců jsou ke zrušení pobytu nezbytné dvě podmínky, z nichž jedna vylučuje druhou. Postup správních orgánů hodnotila žalobkyně jako libovůli a konstatovala, že vycházely z nedostatečně zjištěného stavu věci, když za základ rozhodnutí vzaly toliko kopii cestovního dokladu žalobkyně. Tento důkaz podle žalobkyně nelze označit za spolehlivý, neboť v rozporu s povinnostmi uloženými evropskou legislativou nejsou pravidelně cestovní doklady osob z třetích zemí označovány přechodovými razítky, a to zejména v případě osob s povolením k trvalému pobytu. Ukončení pobytového oprávnění žalobkyně na základě jediného podkladu považuje žalobkyně za rozporné se zásadou právní jistoty.

Žalobkyně dále nesouhlasila se způsobem, jak žalovaný odmítl její odvolací námítku, pokud jde o nezákonné opatřování podkladů pro vydání rozhodnutí. Podle žalobkyně postupoval správní orgán při pořízení kopie jejího cestovního dokladu v rozporu se zákonem č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“). Žalobkyně nezpochybňovala možnost správních orgánů zjišťovat citlivé údaje z cestovního dokladu, avšak toliko v situaci, kdy je správní orgán k tomuto kroku oprávněn. Žalobkyně nesouhlasila s názorem správních orgánů o prakticky neomezeném oprávnění ke shromažďování osobních údajů odvozeném z § 3 odst. 6 zákona o ochraně osobních údajů, neboť v řízení nebylo konstatováno, že by žalobkyně představovala nebezpečí pro veřejný pořádek nebo vnitřní bezpečnost. Oprávnění ke shromažďování osobních údajů podle žalobkyně není bezbřehé, neboť údaje z cestovního dokladu spadají pod pojem osobní údaje ve smyslu § 4 zákona o ochraně osobních údajů. Žalobkyně uvedla, že výjimku podle § 3 odst. 4 uvedeného zákona nelze aplikovat, neboť osobní údaje byly dále zpracovávány. Podle žalobkyně správní orgány porušily zpracováním jejích osobních údajů § 5 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů, neboť k tomu neměly její souhlas. Důkaz klíčový pro projednávanou věc byl tedy získán v rozporu se zákonem, a proto je nepoužitelný. Žalovaný tudíž nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci a jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné.

Správní orgány na žalobkyni podle jejího názoru zcela účelově přenášely důkazní břemeno, ačkoli řízení bylo zahájeno z moci úřední a důkazní břemeno leželo na správních orgánech, které měly prokazovat splnění podmínek pro vydání rozhodnutí o ukončení pobytového statusu, ale také zjišťovat okolnosti svědčící ve prospěch žalobkyně. To ovšem správní orgány prakticky nezjišťovaly a nezákonně po žalobkyni vyžadovaly procesní aktivitu. Správní orgány podle názoru žalobkyně neprokázaly nade vší pochybnost, že by u ní existoval důvod pro zrušení pobytového oprávnění, když vycházely pouze z kopie cestovního dokladu, o které žalobkyně setrvale tvrdila, že byla získána v rozporu se zákonem a že údaje v ní obsažené neodpovídají skutečnosti, neboť ne vždy je cestovní doklad při vstupu na území Evropské unie opatřen přechodovým razítkem.

Podle žalobkyně jsou napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně také v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců a při jejich vydání byl porušen § 2 odst. 3 a 4 správního řádu. Žalobkyně zdůraznila, že žalovaný nesprávně vypořádal její

odvolací námitku, pokud jde o nutnost vážit přiměřenost jeho rozhodnutí. Ačkoli v § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců není výslovně zmíněno, že má správní orgán posuzovat přiměřenost rozhodnutí, plyne tato povinnost z § 2 odst. 3 správního řádu. Dodala, že princip proporcionality má své vyjádření i v základním zákoně České republiky. Při aplikaci zákona je podle žalobkyně vždy třeba šetřit povahu a smysl zákonných ustanovení, přičemž smyslem § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců je nepochybně odebrat pobytové oprávnění cizinci, který se zdržuje mimo území České republiky, trvale zde nepobývá a pravděpodobně ani nechce a může být i obava, že svého pobytového oprávnění hodlá zneužít. To však není případ žalobkyně, která zjevně hodlá na území České republiky nadále žít.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a k věci uvedl, že pokud by nemohl zjišťovat údaje z cestovních dokladů cizinců, doba jejich nepřítomnosti na území České republiky by nikdy nemohla být zjištěna, neboť cizinci při výslechu za dané situace odmítají vypovídat, a § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců by se stal obsoletním. Žalovaný dodal, že cestovní doklady cizinců jsou tímto způsobem kopírovány odjakživa. Podle žalovaného učinil správní orgán prvního stupně pro zjištění skutkového stavu vše myslitelné a v žalobě není specifikováno, jak mohl být skutkový stav zjištěn v lepší kvalitě. Žalobkyně při výslechu odmítla vypovídat a nevyužila možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, resp. ve vyjádření žádné nové skutečnosti nezmínila. Žalovaný poznamenal, že žalobkyně úplně rezignovala na to, aby alespoň tvrdila jinou verzi reality, natož aby ji jakkoli prokazovala. Žalovaný odmítl, že by přenášel důkazní břemeno na žalobkyni. Pouze ji upozornil, že nelze jen v obecné rovině odmítat zjištěný skutkový stav bez specifikace, v čem konkrétně zjištění neodpovídají realitě. K tomu žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 64/2011. Žalovaný dále konstatoval, že žalobkyně po několikaletém pobytu na území České republiky přesídlila na pět let do své vlasti. Z toho je patrné, že na území České republiky neměla žádné relevantní vazby a ty vazby, které tu měla, musí být pro její nepřítomnost značně oslabeny. Podle žalovaného je zřejmé, že žalobkyně je stále více navázána na domovskou zemi než na Českou republiku, a proto je evidentní, že napadené rozhodnutí nemůže mít nepřiměřený dopad na její osobní a rodinný život.

Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného uvedla, že se žalovaný vůbec nezabýval otázkou, zda je stálá praxe spočívající v pořizování kopií cestovních dokladů v souladu se zákonem. K argumentu žalovaného, že jinak by nebylo možné zjistit potřebné údaje, žalobkyně podotkla, že by to možné bylo, pouze je nezbytný souhlas cizince. Skutečnost, že správní orgány dlouhodobě udržují určitou praxi, ještě neznamená, že se jedná o postup legální, a skutečnost, že dosud nikdo tuto vadu nenamítal, neznamená, že by postup vadný nebyl. Žalobkyně zopakovala, že ve správním řízení zahájeném z moci úřední nelze přenášet důkazní břemeno na účastníka řízení. Žalobkyně ve správním řízení konstatovala nesprávnost závěrů o její nepřítomnosti na území, proto bylo na správních orgánech, aby jí prokázaly opak, což se v daném případě právně uznatelným způsobem nestalo. K otázce přiměřenosti rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu žalobkyně žalovaný pouze spekuluje a vychází ze spekulace, že žalobkyně pobývala pět let mimo území České republiky. Ani v tomto ohledu nebyl stav věci zjištěn dostatečně.

Žalovaný v doplnění svého vyjádření poukázal rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Azs 218/2015, podle kterého se přiměřenost dopadů rozhodnutí v řízeních vedených podle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců neposuzuje.

Při jednání konaném dne 29. 3. 2017 substituční právní zástupkyně žalobkyně zdůraznila, že žalovaná strana pochybila, pokud se vyhnula posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, neboť z judikatury Nejvyššího správního soudu (konkrétně z rozsudku sp. zn. 8 As 68/2012) vyplývá, že otázkou přiměřenosti se správní orgány musí zabývat i v případech, kdy tak zákon explicitně nestanoví.

Žalovaný se z účasti na jednání předem omluvil a výslovně souhlasil s tím, aby věc byla projednána a rozhodnuta v jeho nepřítomnosti. Dodal, že při rozhodování této věci je třeba vzít v úvahu rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Azs 288/2016.

Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Dne 22. 7. 2014 obdržel správní orgán prvního stupně podnět Velvyslanectví České republiky v Moskvě ze dne 10. 7. 2014 k zahájení řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobkyně, neboť tato pobývala mimo území České republiky déle než dvanáct měsíců (podle cestovního pasu opustila území Evropské unie dne 8. 8. 2009). Do záznamu o podání vysvětlení ze dne 15. 9. 2014, č. j. OAM-201283/MC-2014, žalobkyně uvedla, že přibližně od prosince 2013 do 14. 9. 2014 pobývala v Rusku v Moskvě u maminky, kam z České republiky odcestovala ze zdravotních důvodů, když u ní probíhalo rizikové těhotenství a v Moskvě má svého rodinného lékaře. Žalobkyně dále uvedla, že důvody pobytu v Rusku může doložit, ale musí si to nechat poslat z Ruska. Tento záznam žalobkyně odmítla podepsat.

Ve správním spisu je dále založena kopie cestovního dokladu žalobkyně č. 63N°2732901, platného od 17. 5. 2007 do 17. 5. 2012, ze kterého vyplývá, že žalobkyně vycestovala mimo území Evropské unie dne 8. 8. 2009 a žádná pozdější přechodová razítka tento cestovní doklad neobsahuje. Z kopie cestovního dokladu č. 72 4857436, platného od 7. 6. 2013 do 7. 6. 2023, soud zjistil, že žalobkyně na území Evropské unie, resp. České republiky přicestovala dne 14. 9. 2014.

Přípisem ze dne 16. 9. 2014, č. j. OAM-2330-3/ZR-2014, správní orgán prvního stupně oznámil žalobkyni zahájení správního řízení z moci úřední ve věci zrušení platnosti

povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť pobývala mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než dvanáct měsíců. Současně žalobkyni poučil o jejích právech a povinnostech.

Z protokolu o výsledku hlavního účastníka řízení ze dne 15. 12. 2014 vyplynulo, že žalobkyně se dostavila se svým právním zástupcem a po poučení využila svého práva nevypovídat. Podle protokolu ze dne 22. 12. 2014 se žalobkyně téhož dne prostřednictvím svého právního zástupce seznámila s podklady pro vydání rozhodnutí a sdělila, že se k nim vyjádří písemně do sedmi dnů. Ve vyjádření ze dne 29. 12. 2014 žalobkyně uvedla, že ze spisového materiálu nevyplývá žádný relevantní důkaz o naplnění podmínek § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců a závěry správního orgánu se jeví jako pouhé spekulace.

Rozhodnutím ze dne 9. 1. 2015, č. j. OAM-2330-19/ZR-2014, správní orgán prvního stupně podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců zrušil platnost povolení žalobkyně k trvalému pobytu a podle § 77 odst. 3 téhož zákona jí stanovil lhůtu k vycestování z území České republiky 30 dnů od právní moci rozhodnutí. Odvolání žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalovaný zamítl žalobou napadeným rozhodnutím.

Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Nejprve se soud zaměřil na námitku, že správní orgán postupoval při pořízení kopie cestovního dokladu žalobkyně v rozporu se zákonem o ochraně osobních údajů, a klíčový důkaz je proto nepoužitelný. Této námitce soud nepřisvědčil, přičemž vycházel ze závěrů Nejvyššího správního soudu vyslovených v jeho rozsudku ze dne 22. 1. 2013, č. j. 9 Aps 5/2012 - 56, publ. pod č. 2811/2013 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz.

Smyslem zákona o ochraně osobních údajů, kterým byla do právního řádu České republiky implementována ustanovení směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 95/46/ES, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů, je bezesporu chránit právo na soukromí občanů. Právo na soukromí nepochybně zahrnuje také právo jednotlivce rozhodnout podle vlastního uvážení, zda, popř. v jakém rozsahu, jakým způsobem a za jakých okolností mají být skutečnosti a informace z jeho osobního soukromí zpřístupněny jiným subjektům. Z uvedených důvodů je také základním atributem celé koncepce zákona o ochraně osobních údajů souhlas subjektu údajů se zpracováním takových údajů.

Působnost zákona o ochraně osobních údajů je koncipována velmi široce a vztahuje se zjednodušeně řečeno na všechny subjekty, které osobní údaje zpracovávají včetně státních orgánů. Při výkonu veřejné moci však zákon sám logicky souhlas subjektů údajů se zpracováním jejich údajů nevyžaduje, neboť výkon veřejné moci, v rámci kterého dochází ze zákona ke zpracování osobních údajů, nemůže být závislý na poskytnutí takového souhlasu. Je třeba připomenout, že zákon o ochraně osobních údajů se nevztahuje na nahodilé shromažďování osobních údajů, které nejsou dále systematicky zpracovány. Nelze tedy konstatovat, že jakékoliv získání osobního údaje je automaticky podřazeno pod režim upravený zákonem o ochraně osobních údajů.

Zákon o ochraně osobních údajů rozumí shromažďováním osobních údajů systematický postup nebo soubor postupů, jehož cílem je získání osobních údajů za účelem jejich dalšího uložení na nosič informací pro jejich okamžité nebo pozdější zpracování [§ 4 písm. f) zákona]. Samotná skutečnost, že si správní orgány v rámci pořizování důkazů při výkonu své činnosti opatřily konkrétní listiny (kopie cestovních dokladů žalobkyně), nečiní z této aktivity postup, jehož cílem bylo získání osobních údajů pro jejich další zpracování ve smyslu zákona o ochraně osobních údajů. Cílem tohoto postupu bylo získat důkazní prostředky, které by mohly být rozhodné pro správné rozhodnutí o věci samé. Jinými slovy, ani vědomé opatření těchto listin nesledovalo jako cíl získání osobního údaje. Skutečnost, že kopie cestovních dokladů obsahovaly osobní údaje žalobkyně, je vedlejším, nahodilým důsledkem příslušného postupu správních orgánů. Považovat získání každé listiny obsahující osobní údaj za záměrné shromažďování osobních údajů za účelem jejich dalšího zpracování ve smyslu ustanovení § 3 odst. 4 zákona o ochraně osobních údajů se soudu jeví jako značně extenzivní výklad. Aby mohlo jít o zpracování osobních údajů ve smyslu uvedeného zákona, musí jít o systematickou činnost prováděnou přímo s osobními údaji. Nejčastější formou takové činnosti bude nepochybně vytvoření určitého uspořádaného souboru osobních údajů, nebo pomocí technických prostředků uspořádání docílit. Skutečnost, že důkazní prostředky jsou po jejich získání založeny do správního spisu, tam jsou uchovávány a v rámci dokazování ve správním řízení jsou následně hodnoceny, nemůže naplnit pojem zpracování ve smyslu zákona o ochraně osobních údajů. Účelem takového postupu nepochybně není žádná systematická zpracovatelská operace s osobními údaji tak, jak tento pojem definuje zákon o ochraně osobních údajů. Účelem založení důkazních prostředků do správního spisu není evidence osobního údaje či jeho strukturované užívání, které má za cíl identifikovat konkrétní fyzickou osobu. Účelem založení takové listiny do správního spisu je toliko uchování této listiny pro následné hodnocení v rámci dokazování.

Lze tedy shrnout, že cílem pořízení kopií cestovních dokladů žalobkyně v projednávané věci nebylo shromažďování či další zpracovávání osobních údajů žalobkyně, nýbrž toliko zachycení důkazu o tom, kdy žalobkyně opustila území České republiky, resp. Evropské unie, a kdy se vrátila zpět. V tomto směru se tedy jednalo o nahodilé shromáždění osobních údajů, při kterém nedochází k jejich dalšímu zpracování ve smyslu zákona o ochraně osobních údajů [srov. § 3 odst. 4 a § 4 písm. e) tohoto zákona]. Cílem takového postupu bylo získat a následně vyhodnotit důkazní prostředky pro účely rozhodnutí o věci samé, nikoli získat osobní údaje pro účely jejich dalšího zpracování.

Soud proto ve shodě se závěry Nejvyššího správního soudu formulovanými v jeho rozsudku ze dne 22. 1. 2013, č. j. 9 Aps 5/2012 - 56, publ. pod č. 2811/2013 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, shledal, že správní orgány neporušily zákon o ochraně osobních údajů. Klíčové důkazy v podobě kopií cestovních dokladů žalobkyně nebyly získány v rozporu se zákonem a žalobkyně se mylí, pokud je považuje za nepoužitelné. V tomto postupu správních orgánů pak podle názoru soudu rozhodně nelze spatřovat nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, ve kterém jsou příslušné závěry řádně odůvodněny.

K námitce žalobkyně, že důkaz kopií jejího cestovního dokladu nelze označit za spolehlivý, neboť v rozporu s povinnostmi uloženými evropskou legislativou nejsou

pravidelně cestovní doklady osob z třetích zemí označovány přechodovými razítky, a to zejména v případě osob s povolením k trvalému pobytu, soud poukazuje na přímo aplikovatelné nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 562/2006, kterým se stanoví kodex Společenství o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex). Článek 10 odst. 1 tohoto kodexu ukládá členským státům povinnost cestovní doklady příslušníků třetích zemí při vstupu a výstupu systematicky opatřovat otiskem razítka. Podle článku 11 odst. 1 Schengenského hraničního kodexu navíc platí, že „[n]ení-li cestovní doklad státního příslušníka třetí země opatřen otiskem vstupního razítka, mohou se příslušné vnitrostátní orgány domnívat, že držitel nesplňuje nebo přestal splňovat podmínky délky pobytu použitelné v dotyčném členském státě.“ Podle odstavce 2 téhož článku „[d]omněnku podle odstavce 1 je možné vyvrátit, pokud státní příslušník třetí země jakýmkoli způsobem předloží věrohodné důkazy, například v podobě jízdenky či letenky nebo svědectví o své přítomnosti mimo území členských států, o tom, že podmínky týkající se délky krátkodobého pobytu dodržel.“

V projednávané věci žalobkyně ve správním řízení netvrdila, natožpak aby prokazovala, že v jejích cestovních dokladech nejsou vyznačeny některé konkrétní vstupy do schengenského prostoru nebo výstupy z něj. Z hlediska rozložení důkazního břemene v daném správním řízení přitom podle citovaného článku 11 odst. 2 Schengenského hraničního kodexu platí, že důkazní břemeno k vyvrácení domněnky, že žalobkyně přestala splňovat podmínky délky pobytu v České republice, leželo výlučně a jen na žalobkyni. Nelze tedy souhlasit se žalobkyní, že na ni správní orgány účelově přenášely důkazní břemeno, neboť to byla právě žalobkyně, kdo měl svými konkrétními a důkazně podloženými tvrzeními vyvracet zjištění správních orgánů vycházející z jejích cestovních dokladů. Nic takového však žalobkyně neučinila, proto správním orgánům nelze vytýkat, že při svém rozhodování vycházely zejména z kopií jejích cestovních dokladů.

Žalobkyně se mýlí, pokud se domnívá, že bylo povinností správních orgánů v tomto směru zjišťovat okolnosti svědčící v její prospěch, neboť správní orgány vzhledem k absenci konkrétních tvrzení a jakýchkoli důkazů zpochybňujících úplnost údajů v cestovních dokladech žalobkyně zcela oprávněně vycházely z vyvrátitelné domněnky uvedené v článku 11 odst. 1 Schengenského hraničního kodexu. Pokud tedy žalobkyně nevyvinula potřebnou procesní aktivitu a nedoložila žádné konkrétní skutečnosti prokazující neúplnost údajů zaznamenaných ve svých cestovních dokladech, postupovaly správní orgány naprosto správně, pokud vycházely právě z těchto cestovních dokladů. Soud proto nepřisvědčil ani námitce žalobkyně poukazující na údajně nedostatečně zjištěný stav věci a shledal, že správní orgány dostatečně prokázaly, že u žalobkyně existoval důvod pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť pobývala mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než dvanáct měsíců (dokonce více než pět let), aniž doložila závažné důvody k takto dlouhému pobytu vně Evropské unie. I v tomto směru spočívalo důkazní břemeno výhradně na žalobkyni.

K námitkám týkajícím se zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které „[u]stanovení § 174a zákona ... o pobytu cizinců ... stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost

dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců ...“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016 - 30, dostupný na www.nssoud.cz). V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud dospěl k jednoznačnému závěru, že povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí se netýká všech rozhodnutí vydávaných podle zákona o pobytu cizinců, ale pouze některých. Žalobkyně uváděný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 - 39, dostupný na www.nssoud.cz, není s tímto závěrem v rozporu, neboť sice hovoří o nutnosti zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života cizince, nicméně činí tak ve vztahu k rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 871 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, který výslovně ukládá povinnost tuto přiměřenost zkoumat.

Naopak v § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců není o posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu do soukromého a rodinného života cizince žádná zmínka. Porovnáním znění prvního a druhého odstavce § 77 tohoto zákona soud zjistil, že zatímco ve druhém odstavci je zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu vázáno na podmínku, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince, první odstavec žádnou takovou podmínku neuvádí. Ze systematického výkladu zákona proto vyplývá, že v případě rozhodnutí podle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se přiměřenost jeho dopadů do soukromého a rodinného života cizince neposuzuje. Správní orgány proto nepochybily, pokud přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně blíže nezkoumaly. Povinnost zkoumat tyto dopady přitom podle názoru soudu nelze dovozovat ani z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který hovoří toliko obecně o právu na respektování soukromého a rodinného života, aniž by ukládal posuzovat podmínky pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu nad rámec kritérií stanovených zákonem. Obdobný závěr zaujal též Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku.

Lze tedy uzavřít, že nebylo nutno zkoumat přiměřenost zásahu rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu do rodinného a soukromého života žalobkyně. Tato povinnost podle názoru soudu nevyplývá ani ze žalobkyní zmiňovaného § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť správní orgány zasáhly do práv žalobkyně jen v nezbytném rozsahu a naprosto v souladu s podmínkami stanovenými zákonem o pobytu cizinců, přičemž dbaly na to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu. Na výše uvedených závěrech proto nemůže nic změnit ani prohlášení žalobkyně, že chce na území České republiky nadále žít, a nehodlá své pobytové oprávnění zneužít.

Soud uzavírá, že správní orgány řádně zjistily skutkový stav a rozhodly plně v souladu s ním, aniž porušily žalobkyní zmiňovaná ustanovení správního řádu. Žalobu vyhodnotil soud v mezích žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 29. března 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph. D., v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová